

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 — »
Negyedévre . . . 2 — 50 »
Egy hóra . . . — — 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

A börze szolgálatában.

Pécs, 1898. július 13.

Évről-évre ismétlődő jelenség, hogy a gabonaárak aratás idején tetemesen hanyatlanak azon időbeli árakhoz képest, a mikor eladó gabonája csak a spekulánsnak van. Ennek a jelenségnek az okát a börze nemzetgazdászai a kereslet és kínálat közti viszony természetes folyamánban keresik, mert a fogyasztók kereslete az egész esztendőben egyenlően oszlik el, míg a termelők kínálata csak az aratás után jelentkezik tömegesen, a mi természetesen az árak hanyatlását idézi elő.

Tagadhatatlan, hogy a kínálat emelkedése az árak hanyatlását idézi elő, csak hogy így aratás idején a börze úgy tesz, mint az a játékos, aki a játék eredményét nem bizza a kártyajárás buta esélyeire, hanem megkorrigálja a szerencsét. Ilyenkor erősen dolgozik a kontremine; óriási kötések csinálnak papirosbuzában lehető alacsony árakon őszre, ez aztán az általános árfolyamot is annyira lenyomja, hogy arra a határidőre a tényleg szállítandó buza árának is le kell szállnia a papirosbuza fiktív kötéseinek árfolyamára.

Ezt a manővert persze a mi viszonyaink között természetesen teljesen jogosultnak, sőt az üzleti tisztességgel is mindenben megegyezőnek tartják, a szerint a közmondás szerint, hogy „kaparj kurta!

neked is lesz.* Azt mondják, mindenkinek joga van érdekeit megvédeni; az üzérnek érdeke, hogy továbbadásra szánt áruit minél olcsóbban szerezzé be, nem kötelezhető tehát arra, hogy a termelő érdekét respektálja, a mely viszont terményeinek minél magasabb áron való értékesítését kívánja.

Ha az üzérkedő világ az új gabona-termés kikészítése idején tartózkodó álláspontra helyezkedik, tegye meg ezt a termelő is s ne adja gabonáját azon az áron, a melyet ilyenkor az üzér kínál érte, hanem várja be, míg a soha nem szűnő fogyasztás felidézi a nagyobb szükségletet, a mikor aztán a termelő szabályozhatja az árakat.

Mindez nagyon szépen hangzik az elméletben, de a gyakorlati életben nem vihető keresztül, mert a létért való emelkedésben az üzér s a termelő nem harcolnak egyenlő fegyverekkel. Az üzérnek a dolog természetéből folyólag nagyobb mozgó tőke áll rendelkezésére, mint a termelőnek, ezt tehát könnyebben ki is éhezetheti; aztán az üzérnek mindegy, hogy ha már drágán kell vásárolnia, akár most akár pár hónap múlva teszi ezt, üzletéből az év minden szakában pénzelt, mert a fogyasztó általában nem szerzi s nem is szerezheti be az egész évre szóló szükségletét egyszerre.

A termelő ellenben az egész eszten-

dőben egyebet sem tesz, mint befektet s befektetéseinek gyümölcsét egyszerre szedi be, nem várhat tehát tetszés szerinti időre, hogy termését értékesíthesse mert hisz az egész évbéli befektetések sürgős kiegyenlítésre várnak. Hogy ezek fedezésére pénzhez juthasson, el kell adnia termését úgy, ahogyan kéri; tehát olyan kényszerhelyzetben van, a melyben az üzér csak kivételesen kerülhet.

S ennek a kényszerhelyzetnek a fokozásában, főleg a kisgazdákkal szemben, az állam buzgón segítkezik a börzének, a mikor alig várja meg a gabona lekaszállását, már a nyakára küldi a gazdának adóbeszedőit, végrehajtóit s tüzzel-vassal hajtja be az adókat s ezzel kényszeríti azt a kisgazdát, aki a saját szükségletét talán pár hónapig még fedezni képes lenne, hogy új termését rögtön a piacra dobja, mert különben annak a veszélynek van kitéve, hogy az adóvégrehajtó viszi el tőle.

A megyei közigazgatási bizottság tegnapi ülésén mutatták be a pénzügyminiszternek erre vonatkozó rendeletét, a mely szerint az adóhátralékok július hó végéig behajtandók; akik eddig a határidőig nem fizetnek, azok ellen a végrehajtás augusztusban fogatosítandó s ott, ahol ez sem vezet eredményre, szeptemberben kiirandó az árverés.

Simonfay János nagyon helyesen utalt arra a káros hatásra, a melyet ez az in-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A harangok.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Harangok ércnyelvének szava átszáll a levegőben; betölti a mindenséget, akár pirkadó hajnalban, akár esti szürkületkor szólaljon meg; akár a munkában eltöltött félnap végét jelentse, akár napközben hívjon Isten házába, vagy szóljon utolsó útján annak kíséretül, a ki már, mint ember, nem hallja az ő csengő szavát.

Harangok ércnyelve beszélni is tud egymással. És beszél is, mikor átszáll a levegőben egyik toronyból a másikba, egyik harangtól a másikhoz.

Ez a beszéd pedig gyakorta emberi gyarlóságokról folyik. Hiszen a harangok ércnyelvének szava behat az emberi szívekbe is; megismeri azok legtisztosabb rejtekhelyeit és azután e rejtekhelyekben őrzött titkokat tovább röpti a levegőben át, egyik toronyból a másikba, egyik harangtól a másikhoz.

És maguk a harangok, a hogy egymással beszélnek, a hogy emberi gyarlóságokat, emberi szívek rejtett titkait mesélik egymásnak, csak belejönnek az emberi gyarlóságba és úgy beszélnek magukról, mintha — emberek volnának.

A mi végre is egészen természetes dolog

tőlük. Hiszen az emberek alkotásai ők is; nemcsak érzik ezt, de magukon bevésve is hordják, hogy kinek kincseiből jöttek létre, kinek kezemunkája folytán születtek meg. Sőt még nevük is van; emberi név s a mellett az emberek is rangsorozatba osztják őket, megtisztelvén »nagy harang«, »öreg harang«, »kis harang« és egyéb elnevezésekkel.

És a harangok mindezt nagyon jól tudják.

*

A nagy harang ércszava lassu, ünnepélyes komolysággal, méltóságosan zúgva-búgva árad szét a levegőben a mindenségbe. És erős zúgással vonul egy szempillantás alatt egyik toronyból a másikba, egyik harangtól a másikhoz. És megrezegteti azokat is, ércnyelvüket csaknem önkénytelen megszólalásra bírja, mikor fönséges büszkeséggel így beszél hozzájuk:

— Tudjátok, ugy-e, ki vagyok én? Én vagyok a gazdagok, a nagyok, a hatalmasok alkotása! Én fogadom az egyházfőt, a királyt, ha jön! Én hirdetem a nagy ünnepeket az embereknek; én emlékeztetem őket nagy veszedelmek szomorú évfordulójára. Én hirdetem előkelő ifjú párok nászának örömet; én kísérem ki utolsó útján a gazdagot, hatalmasat, az egyházfőt, a királyt! Ha én beszélek, ti hallgattok; de ha kíséretre van szükségem, akkor kísérek, bár csak azért, hogy az én hatalmas szavam tulzúgja a ti gyenge karotok összeségét!

Igy szól a nagy harang ércszava lassu,

ünnepélyes méltósággal és a többi harangok igazat adnak neki.

— Hát lássátok, ha én beszélek, mindenki reám hallgat. Ha ti kísérek, azt mondják az emberek, hogy az összes harangok zugnak. De ha én hallgatok, kimarad akkor a nagy harang közületek és nem is mondja senki, hogy minden harang szól. Csak ennyit: szólnak a harangok!

Ezt beszéli a nagy harang, a mint lassu, ünnepélyes komolysággal, zúgva-búgva száll szét a levegőben a mindenségbe; egyik toronyból a másikba, egyik harangtól a másikhoz.

És a harangok igazat adnak neki. Igazat ad még az öreg harang is, a ki korra nézve elsőbb lehetne nála; de ércnyelvének zúgó szava már vesztett az erejéből s kicsi templom tornyában uralkodva, nem szokott soha a nagyuri dolgokhoz.

De azért ő is tud egy s más jót magáról.

— Nekem, lásd, nyugtot hagynak. Nem igen veszik igénybe a munkámat, csak mikor nagymisére kell a hívőket egybehívni. Akkor megszólalok lassan, ünnepélyesen és tele lesz az istenháza szavamra a hívők seregével. Ha pedig nagy halottat kell elsiratnom, olyan busan, olyan szomoruan szól az én öreg, lassu hangom, hogy sokáig emlegetik az emberek! Igaz, hogy nincs nagy kíséretem; csak két kis harang szól mellettem, ha szól, de az ő csengő-bongó szavuk olyan jól illik az én öreg hangomhoz.

tézkedés különösen a kisgazdák viszonyaira gyakorolni fog, a kik kénytelenek természetük sűrűsége eladni bármi áron, csak hogy a végrehajtás elől menekülhessenek, s megkerestetni indítványozta a pénzügyminisztert, hogy az adóbehajtási kényszereszközöket legalább október hó végéig ne alkalmaztassa.

A pénzügyi igazgatás jelenvolt képviselője azonban ezt ellenezte, mert hiszen a pénzügyminiszternek szóban forgó rendelete nem képez valami új intézkedést, az adóbehajtás minden esztendőben így történik s ezért panaszok eddig mégsem merültek fel. Az államnak is vannak kötelezettségei s azért az adókat nem hagyhatja künn még hosszabb időig.

Nos, hisz épen az a baj, hogy az állam már eddig is rendszeresen nyomban az aratás után vetette magát a gazdákra, de az már nem egészen áll, hogy e miatt panaszok nem hangzottak fel elég sűrűn. Megengedjük, hogy Baranyamegyében s talán az ország más vidékein is ritka volt az eset, hogy a gazdák termését adóban kellett volna elkótyavetyélni, de ebből még nem következik, hogy a gazdáknak ne lett volna okuk panaszra az adófizetésnek végrehajtással való sürgetése ellen, hisz épen ez a közeli kilátásba helyezett veszedelem kényszerítette őket termésük elfecsérlésére.

S ha valaha, úgy épen az idén lett volna nagyon is indokolt az adóbehajtásnak elodázása, a mikor az aratási munkálatok az időjárás viszontagságai folytán oly nagy akadályokba ütköznek, hogy kérdéses, vajjon a learatott gabona kikészítése megtörténhetik-e arra az időre, a melyre az adóvégrehajtások megkezdése elrendelve van.

Ha a börze üzerei bármi okoknál fogva megakadnak pénz dolgában, a kormány rögtön siet segélyükre s ellátja őket az állami készletekből kamatmentes összegekkel, hogy vigan folytathassák adómentes börzeüzleteiket, de a mezőgazda szá-

mára nincs kegyelem, pedig ő sem ingyenes államsegélyre, sem adómentességre nem tart igényt, csak azt kéri, hogy engedje az állam egy kis lélekzethez jutni, hogy ne legyen kénytelen egész évi fáradozása és költségei gyümölcsét az üzereknek nyakára kötni, tisztán ezek jóindulatára bízva az érte járó ellenszolgáltatás meghatározását.

Egy-két hónapi halasztás miatt az állam még nem fog kötelezettségeinek teljesítésében fennakadni; ott vannak addig a pénztári készletek, a melyeket máskor oly szíves előzékenységgel bocsájtának a börze rendelkezésére.

Az adelsbergi barlang.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1898. július 13.

Tegnap este megjelent számunkban ily cím alatt megkezdődött a pécsi ciszterci rend főgimnáziuma növendékeinek fiúmei kirándulása alkalmával Adelsbergbe tett tanulmányutjának ismertetését. Most itt adjuk az adelsbergi barlang leírását a következőkben:

A barlang bejárható folyosóinak hossza körülbelül 10 kmeter; valószínű azonban, hogy rövid időn a most még »unerforscht«-nak jelzett oldalágakat is ki fogják kutatni, s akkor méltán nevezhetjük majd Európa legelső cseppkőbarlangjának. A mi eddig ismeretes ebből a földalatti országból, az is unos-untig elég arra, hogy szemléletétől a gondolat új rügyei fakadozzanak, hogy az embert néhány órára legalább kiragadja a közönséges, a mindennapi köréből s csodálattal töltse el a természet elementáris erői iránt s hódolatra készítse az iránt, ki mindezen erőket működni engedi, ki minden erőnek legelső forrása.

A bejáratól nem messze a Poik (Piuka) folyó szakad zúgva, nyögve egy mély üregbe; egy ideig még hallható a moraja, majd ismét előbukkan a tekervényes utakon, hogy aztán végkép eltűnjék a szűk sziklavágások között s csak Planinánál (egy óra járásnyira Adelsberg-től) kerüljön ismét napvilágra Unz néven. Azokban a folyosókban, melyekben most az álmélködő ember vágyó, betelni nem tudó érzéssel jár; azokban a csarnokokban, melyeknek ha-

talmas méretei mintegy eltörpítik az embert: ezekben a rejtett sikátorokban, ezekben a rejtett üregekben valamikor a Piuka árja végezte romboló s egyuttal alkotó munkáját.

Vannak meglepetések, melyekből nehéz felocsudni; a szokatlan összhang a soh'sem érzett disszonanciában, a bámulatos egység a soh'sem látott rendetlenségben mintegy elszédítik az embert. Csak úgy támolyogtunk ebben a tündérorszámban, zsibbadtan, érzéketlenül; lelkünk az öt megrohanó változatos képeket befogadni erőtlén volt. A végezt leveri a végtelennek parányi sejtelmé; az embert megvakítja a végtelen szépségnek a végesen keresztül homályosan áttetsző egyetlen fénysugára is. Hol a művész, kinek merész koncepciója e nagy arányu alkotás? Hol a mester, kinek keze a legfinomabb árnyalatokig dolgozta ki a legvakmerőbb fantázia mesés koncepcióját? Hol van ő? Hadd boruljak le előtte földrejtette templomában, ebben a páratlanul szép »dom«-ban, melynek kolosszális oszlopai, szürke boltívei az ő nagyságának, az ő hatalmának tanubizonyságai. Hiába keresi fáradt szemem a rengeteg terem utolsó határát; a kép végső sávjai a homályban vesznek el. Pedig 100 és 100 gyertya lobogó lángja terjeszt világosságot. Távolról a Poik zúgása hallik, mint mikor a templom ablakain átszűrődik a hivek ájtatos imája s fölfelé tör, föl a magasba . . .

»Nini, kezd ám csöpögni, kérem.« Szól a János.

»Hogy-hogy?

»Hát, kérem, egy csöpp épen az orromra esett.«

»Nem eső az, János; a felettünk levő földrétegből szivárogo le a víz.«

»Az ám, kérem, az is lehet.« Szólt s megnyugodott.

Kissé megzavarta hangulatunkat ez az észrevétel. A domból kis hidon át egy 82 lépcsőből álló hágóhoz jutottunk, amely az 1818-ban felfedezett (s 1819-ben történt császárlátogatásról elnevezett) Ferdinánd-császár-barlangba vezet. A magas látogatás emlékét őrzik a következő sorok:

»In dieser Grottenhalle
— Wie Zauber anzuschau'n,
Wo aus dem Tropfenfalle
Sich mächt'ge Säulen bau'n —
Trat ein aus fernem Land'
Manch' hoch Erhab'ner schon;
Vor allen Ferdinand,
Der hohe Kaisersohn.«

Szebbnél-szebb cseppkő-alakzatok káp-

S aztán sorban megszólalnak a többi harangok is.

Ők azonban már nem beszélnek magukról; elég nekik, ha azt elmondhatják, hogy mint a nagy harang kísérői, vagy az öreg harang kiséítői, mennyire megfelelnek feladatuknak. Elég, ha arra hivatkozhatnak, hogy velük harangoznak a vihartelhők elé s ők figyelmeztetik a népet, ha tűzveszedelem fenyegeti. Aztán meg, hogy ők szólnak legtöbbször naponkint; egyszerű misére reggelenkint, vecsernyére délest idején; ők kísérik ki a legtöbb halottat a temetőbe s ők hirdetnek a legtöbb embernek örömet is.

*

Harangok szavába egyszerre gyenge hang vegyül. Csengése, vékony szava mégis kihallatszik a nagy harang méltóságos zugása, az öreg harang komoly szólama és a többiek közül is. Csak úgy csilingel gyengén, erőtlénül s mégis felhat a szava az égig s utat talál az ember lelkének legmélyéig.

A kis harang ő, kinek neve nincsen emberek nevei közül; csak úgy hívják, hogy a lélekválság harangja.

Nem is szokott szólni ünnepélyes, meghatározott időben. Vékony csengése felhangzik minden ünnepies alkalom nélkül; csak egyszerre, egész váratlanul, akkor, a mikor egy ember haldoklik a földön s egy lélek készül vissza a porba térő gyarló hüvelyből az Egek Urához, az ő Alkotójához, a ki teremté az

embert, hogy meghaljon, a ki adta neki az életet, hogy elvegye.

És beszél a kis harang csengve, bongva, lassan, szerényen.

— Lássátok, nekem nincs ünnepem, csak szomorúságom! És ez a szomorúság mégis milyen öröm! Én hirdetem az embereknek, hogy egy ember ime megválni készül a földi létől; de én adom hirül az egekbe is, hogy egy lélek a földi büntől megtisztulva, az örök boldogság honába indul. S mondjátok csak meg, hogy az én szavamat nem hallja-e meg minden ember; nem jut-e eszébe, hogy egy-egy kevesebben lesznek mindjárt a földön s nem gondol-e egy pillanatig arra, hogy vajjon mikor kerül reá a sor!?

A kisharang kérdésére pedig elnémul a többi; nem zug-bug a nagy harangnak méltóságos hangja, nem szól az öreg harang komor rezgése és hallgat a többi is. Hagyják, hogy hadd beszéljen a kicsi harang. Hiszen olyan igazat és mégis oly szerényen beszél.

Már nem is magáról, hanem a többiekről.

— Lássátok, tudtok valakit, a ki mi ránk, harangokra egyformán hallgatott. Akár nagy harang zúgott ünnepélyes méltósággal; akár az öreg harang szólt komor hangon; akár ti többiek egyenkint, vagy összevéve. Akár én egymagam, egy lélek indulását hirdetve az örök lét hazája felé.

— Pedig ismertek embert, kinek szívébe még a nagyharang zúgása sem hatol be, nem-

hogy az én csengésem, az én gyenge, vékonyka hangom, úgy-e?!

A harangok néma hallgatása az igenlő válasz a kis harang kérdésére.

És az folytatja tovább csengő-bongó hangon.

— Tudok valakit, a ki, mikor az én gyenge hangom hallotta, sohsem felejtett el egy fohászt küldeni az Ég Istenéhez azért, a kinek lelkét én vezettem be a menyországba. Tudok valakit, kit sirva sirattam el, mikor az ő lelkének menyországba indulását hirdette csengő-bongó hangom szomorú fátyolozottsággal az Egek Urának.

— Tudok valakit. Egy kicsi asszonyt, ki, mikor másnak szólt a hangom, mindig tohászkozott azért; s a kiért, mikor sirva-sirtam el az üdvözlés honába távozásakor a nagy Alkotóhoz imámat, ő már nem hallotta, de lelke boldogságban úszva repült a csillagok felé.

— Nos hát, a kicsi asszony szívében visszhangot keltett mindnyájatok szava; a kicsi asszonynak lelke legmélyéig hatolt mindnyájatok hangja. És úgy-e, emlékeztek reá, hogy szíve legtitkosabb rejtekén, lelke legmélyén sem találhatok soha titokra, olyanra, a mely ne lett volna tiszta, ne lett volna igaz s a mely ne engedte volna, hogy szavatok átrezgeje, hitre, szeretetre, reményre keltse a kicsi asszony lelkét, a kicsi asszony szívének legrejtettebb részeit is!?

— Ha szóltatok, megnyílt a szíve, a lelke előttetek. Szívének hite ima alakjában

rátartják szemünket: a vizesés, a »Stock im Eisen«, az oroszlan, a kereszt-kút, a szószék.

De mi ez? Mi háborgatja e csendes hely nyugalmát? Lehetséges-e? Pléh-instrumentumok recsegő hangjai ütnek meg fülünket. Mész-szíról még nagyon határozatlanok e hangok; csak az egyik, a legjellegzetesebb hangszer, az válik ki valamennyi közt: a nagy dob. Gyerekkoromban hogy irigyeltem én ennek a hangszernek a kezelőjét! Hogyne, mikor ott a banda végén szabadon handa-bandázhat; ő csinálja a legnagyobb lármát; aztán a sok gyerek, kíváncsi, dologtalan nép, a banda állandó, alkalmatlan, de hálás kísérői, mind-mind csak őt bámulják! Imponált ez nekem nagyon, sőt imponál bizonyos tekintetben most is: kerülöm, amennyire lehet. Közelebb érve halljuk ám, mint morog bele a hangzavarba olykor a bombardon az ő mogorva hangján, lassabb tempóban, de annál hatalmasabban, mintha korholná a többi, hogy az ő megrogyott lába már nem tud velük versenyezni. Aztán a »flügelhorn«, a kürt, a piston az ő erős férfias hangján kurjongat, mintha a vezérszerepet nem akarná átadni a nyápic pikulának és sívító klarinétnek. — Csakugyan muzsika szól. Kicsit ismerősnek tetszik a stílusa. Árpád magzatai mintha ezekre a hangokra, ezekre a taktusokra vernék össze bokáikat úgy az új bor idején otthon, a siklósi országúton.

Szinte rohantunk abba az irányba, a honnan ez ismerős hangok szóltak hozzánk. Egy körülbelül 30 m. magas, 120 m. hosszú csarnokba értünk: a táncterembe. A podiumon uniformisban áll vagy 16, jól táplált adelsbergi »bürger«, kik az évenként megtartatni szokott pünkösdi-másnap bálon huzták, azaz fújták a talp alá valót. Amolyan »gemüthlich« társaság verődött össze mellettük, elszánt, vállalkozó szellemű emberek, kik a nedves homokban ugyancsak kemény munkát végeztek, míg egyszer-kétszer ritmikus lépésekben végigkeringöztek a körben álló, szájatogató publikum előtt. A példa ragadós; a táncosok száma mindinkább növekedik, s csakhamar annyi pár »lejt« a természet titokzatos boltivei alatt, hogy mozogni is alig tudnak. Még a bái jatatánok csata-kiáltásai sem hiányoztak; örült lárma, sivalkodás. Hanem azért valamennyit lebirkózta az én — hajdan irigyelt — instrumentum-kezelőm; igen, a nagydobos. Mily passzióval lármázott! A bal lábát kissé előre tartotta, a mellét kifeszítette, a fejét büszkén

született meg ajkain; lelkének bizalma erős remény képében szárnyalt az egek felé. Mindnyájatok szavát meghallotta, s mindnyájatokkal együtt küldte fohászát az Isten trónusa elé.

Itt elhallgat a kis harang egy pillanatra s aztán, mintha megerősödnék a gyenge csendése, mikor szól megint:

— És lássátok, ti mégis elfeledkeztek róla! Mikor lelke az Istenhez készült, csak az én gyenge szavam adta hirül az egeknek. Tudom azonban, hogy meghallotta az Úr oda-fönn, mert zokogva sirtam el a napáldozat mellett a kicsi asszony élte napjának leáldozása miatt a bánatomat. S mikor temették, akkor se kísérték harsogó zúgással utolsó útján; csak ketten-hárman mi kisebbek sirattuk el akkor is. De legalább a mi siralmunk igaz, a mi bánatunk őszinte volt.

S a többiek rámondják a néma beszéd nyelvén:

— Az volt! Őszinte volt; igaz volt!

— Vigasztalódjál, kicsi kisharang. Nekünk is az emberek parancsolnak; akkor szólalunk meg, ha ők akarják. Vigasztalódjál, mert irigylünk téged. Mi azoknak szólunk, kiknek érdekében ránk parancsolnak; te szólsz minden igaz léleknek. Milyen volt a kicsi asszony is. Vigasztalódjál; szívesen cserélnék veled én is!

Szól a királyok, egyházfejedelmek harangja; a gazdagok, a hatalmasok kísérője: a nagy harang.

Honthy István.

emelte fel, balkezevel a dobot fogta, jobb kezevel meg, ah, a jobb kezevel akkorákat ütött arra a kifeszített, jól stimmel marhabőrrre, hogy nincs az a fizikus, a ki kiszámítani tudná, hány kalória meleget fejlesztett és fogyasztott másodpercenként, s hány pohár sört kell meginnia óránként annak a szegény embernek, hogy a feszítő izmait alkotó molekulák egyensúlya ismét helyre álljon.

Sajátságos, de való tény az, hogy az érzelem legmagasabb fokán csak rövid ideig tartja magát. Az érzelmet felkeltő tárgy csakhamar veszít ingeréből, megszokottá, közömbössé kezd lenni, az idegek lankadnak s bizonyos apathikus állapot vesz erőt a lelken, s felette nagy intenzitásnak kell lennie az ugyanazon vagy analog természettel bíró külső vagy belső hatásnak, hogy észrevehető kedélymozgalmat ébresztszen bennünk. Tapasztaltuk ezt mi is. Az a csodálkozás, bámulat, az imádásra készítő meghatottság, mely az első percekben mindnyájunkat eltöltött, lassankint eltűnt; az a nagy dob az ő kiállhatatlan hangjával mintha elhessegette volna a szép szárnyu képzeletet, ezt az aranyos madarat, melynek szárnycsapásai emelik fel a lelket a szép, az eszmény birodalmába. Fásult szívvel haladtunk el a majd szélesebb, majd keskenyebb járók között a fantasztikus stalaktit-képződmények mellett, alig érdekelt bennünket a két testvér, a teknős-béka, a bagoly, a palma-csoport, a szökőkút, a fürdő-szpongya, a szénakazal. Csak a híres »függöny«-nél állottunk meg egy kissé. Ez tán a barlangnak legszebb cseppkő-képződménye; 6 m. hosszúságban, körülbelül $\frac{1}{4}$ m. szélességben áll ki a falból; vastagsága tán 8 mm. Gazdag redőzetben omlik le az áttetsző, hófehér függöny, melynek csak az alsó széle hajol a narancs-sárgába, még lejjebb a világos vörösbe, legalsó peremén a barnába.

Most a Ferenc-József-Erzsébet-barlanghoz érünk, melyről legközelebb.

H i r e k.

Pécs, 1898. július 13.

Ezredrapporton.

Mikor »Einjährig Freiwilliger« Z. a szükre szabott sárgafekete zsinóros nadrágban rugta a parádé marsot az őrmester úrtól kezdve felfelé minden egy, két és három — fehér, arany és ezüst csillagu felebbvalója előtt és az utcán sétáltában is minden második pillanatban gyorsan kapdosta kezét szalutálásra a sipkája ellenzője mellé, csak az az egy vigasztalta, hogy mégis jobb, ha csak a sapkája mellé kell emelni a kezét, mintha azt mindannyiszor le is kellene venni a sok »Höherer« előtt, mert milyen bajos dolog volna a sipkát ismét for-schriftosan elhelyezni a katona élet gondjaitól fővő fején, hogy aztán a következő pillanatban ismét leemelje egy másik felebbvaló előtt.

Bele is jött a szalutálásba annyira, hogy hogy mikor a nehéz egy esztendő (lehet ám ezt az egyet többes számba is mondani) letelte után kapitányának »minden várakozása ellenére« megkapta az őrmesteri kinevezést a szabadságolással együtt, még amint kényelmes civilruhájában sétálgatott is az utcán, akkor is sokszor meg-megrándult a karja, hogy szalutáljon egy-egy aranycsillagos, volt felebbvalójának.

Ilyenkor azután vagy boldog meglegedettséggel bocsátotta le ismét karját, vagy pedig tovább emelve megemelte a már nem cs. és kir. anyagból készült főveget a szembejövő előtt, aki bizony sokszor nem is gondolta, hogy neki szól a köszönés, mert Z. jogásznak bizony lényegesen elütő kinézése van, mint az egykori önkéntesnek, a kinek szalutálni minden felebbvalója iránti szigorú kötelessége s azt viszonzni a legmagasabb rangú tisztnek is előírt rendelet.

Amint aztán mindinkább beleélte magát Z. is a polgári élet kényelmességeibe s a mi-

kor észrevette, hogy igen sokszor hiába emelgeti a kalapját az aranykardbojtos urak előtt, felhagyott végképpen az azoknak való köszönettel és bizonyos jóleső érzéssel ballagott el ezután mellettük zsebredugott kezekkel.

Nagy volt azonban a csodálkozása az elmúlt napok egyikén, a midőn egy kifogástalanul szabályszerű kiállítású »Dienstzettel«-t kézbesítettek neki, a melyben ezredrapportra van citálva volt ezredének parancsnoka elé.

Sehogy sem fért a fejébe annak oka. Hiszen ha behívó lett volna az a kedves le-velke, akkor tudná, hogy díszbe kell magát csapni és a katonai formalitások szerint teljes szolgálatkészséggel jelentkezni a további utasítások meghallgatására, de így bizony sokat tűnődött, hogy elmenjen-e, ne-e, uniformisban vagy anélkül s végre is arra határozta el magát, hogy elmegy rendes polgári ruhájában, megtudni, hogy mit akarnak vele katonáék.

Mikor aztán ott állott az aranygalléros úr előtt, egyedül civilben annyi egyenruhás katona között, kíváncsian várta a hozzá intézett szavakat, a melyek körülbelül a következők voltak:

Kegyedre panasz van, a tiszt urak panaszkodnak, hogy az utcán nem köszönnek nekik, pedig hát talán ez illenék, mikor egy évet az ő vezetésük alatt töltött s mint leendő tartalékos tiszt kollegájukul is tarthatja magát. Igaz ez?

Én elismerem hogy igaz, hanem az is igaz, hogy nem igen vettem észre, hogy az urak reflektáltak volna az én köszönésemre, a kiből most nem is ismerik meg az egykori önkéntest és ha köszönök is, azt hihetik, hogy nem nekik szól és így el sem fogadják.

Nos, és nem hajlandó a jövőben sem köszönni nekik?

Nem én!

Köszönöm. Fejezte be a kihallgatást az aranygalléros úr, elbocsájtva egykori önkéntesét, a ki egész polgári kényelemmel ballagott haza katonáéktól, elgondolkozván magában:

Milyen jól is tettem, hogy nem öltöttem egyenruhába ehhez a meghíváshoz!

Napirend 1898. július 14-én

Naptár: csütörtök, jul. 14. — Róm. kath.: Bonaventura. — Prot.: Bonaventura. — Görög-kel.: (jul. 2.) B. A. mez. — Zsidó: Thamusz 24. — Nap kél 4 óra 2 perckor; nyugszik 7 óra 37 perckor. — Hold kél éjjél után 5 perccel; nyugszik 4 óra 31 perckor délután.

Időjárás: hőmérséklet 21 Celsius fok meleg; légnymomás 754. — Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: hőemelkedés várható jelentékeny csapadék nélkül.

Városi közigazgatási bizottsági ülés a városházán d. e. 11 órakor.

— **(Személyi hir.)** Báró Fejérváry Imre dr. főispán tegnap délután kiment Harkányba Kardos Kálmán országgyűlési képviselő látogatására, ki ott tölti a fürdő-szezont. A főispánon kívül a megyei tisztviselők előkelőbbjei közül is igen sokan mentek ki Harkányba, a honnan ma délután jöttek vissza Pécsre.

— **(Kinevezések.)** Zádor József, siklósi kir. járásbírósi betétszerkesztő segédtelekkönyvvezető, betétszerkesztő telekkönyvvezetővé nevezetett ki. Kinevezettek továbbá: Gaál Sándor, dárdai kir. járásbírósi betétszerkesztő irnok, betétszerkesztő segédtelekkönyvvezetővé és Kollár Kálmán, dárdai kir. járásbírósi betétszerkesztő szakdíjnok telekkönyvi betétszerkesztő irnokká.

— **(Utóállítás.)** A megyeházán ma vizsgáltattak meg az utóállításra jelentkezők A vizsgáló bizottság tagjai voltak polgári részről Sey László elnök és dr. Mendl Lajos orvos, katonai részről Butykay Ádám alezre-

des *Márek* lőtörzsorvos és *Turcsányi Pál* törzsorvos. A vizsgálatra jelentkezett három apa keresetképtelennek nyívanított s így azoknak fiai haza fognak bocsáttatni a katonaságtól, a védkötelesek közül pedig katonai szolgálatra alkalmasnak találtatott egy, a másik pedig alkalmatlannak.

— **(Hadtestparancsnoki látogatás.)** *Lobkovitz* Rudolf herceg, a IV. hadtest parancsnoka, tegnap este a gyorsvonattal Pécsre érkezett és a »Hajó« szállóba szállt. A herceget *Jáhl Géza* ezredes, vezérkari főnök és *Szirmay Elemér* gróf főhadnagy kísérték s megérkezésekor tisztelegtek nála a pécsi helyőrség parancsnokai és a tisztikar teljes számban. A hadtestparancsnok ma és holnap szemlét tart az itteni ezredek felett s holnapután utazik el.

— **(Csendőrségi szemle.)** *Várbogyai Bogyay* Vince csendőrszázados, a pécsi csendőrszárny parancsnoka, a szárnyhoz tartozó tolnamegyei csendőrőrsök megvizsgálására elutazott. A szárnyparancsnok a tolnamegyei őrsök megvizsgálása után a megyebeli őrsök felett tart szemlét.

— **(Gyújtogató gyermekek.)** A tolnamegyei Kónyi községben nagy kárt okozott két ötéves gyermek tudatlan pajkossága. *Tolnai* (Pergel) János kónyi lakósnak gyereke, a szomszéd fiával, a pince mellett játékból tüzet raktak, mitől a pince teteje lángot fogott. A pincéről a tűz átterjedt *Tolnai* János házára és hiába volt a lakósnak minden lokalizálási kísérlete, a tűz még másik három ház tetejét is elhamvasztotta, úgy, hogy a kár több ezer forintra rug. A hivatalos eljárást megindították a gyújtogató gyerekek szülői ellen, kik felügyelet nélkül hagyván gyermekeiket, azoknak alkalmuk volt ily kárt okozni tudatlan pajkosságuk folytán.

— **(A szülői gondosság.)** Ma reggel félnyolc órakor egy tisztán, jól öltöztetett, két éves szép kis fiút vezettek be a rendőrséghez, a kit úgy találtak az utcán eltévedve. A kis fiú okos és ürge gyerek, de persze, hogy mikép hívják és hol laknak a szülei, nem tudta megmondani. A rendőri szobában adtak neki játéku eldobzott mértékeket, vagy három liter homokot és egy üres zacherlines üveget, no meg jó érett körtét is vettek neki a jószívű rendőr bácsik, kiknek körében jókedvvel elvult egész délelőtt, anélkül, hogy sirt volna a szülei után. Hanem ezek a szülők sem valami nagy gonddal lehetnek irányában, mert bizony egész féltizenkét óráig volt a talált gyermek a rendőrség vendégszeretetére utalva. Csak akkor küldött érte édesanyja, *Neumann* kereskedő neje.

— **(Névmagyarosítás.)** *Wertheimer Mór* tabi születésű m. á. v. felvigyázó, kutinai lakos, valamint kiskoru gyermekei: *Róza*, *Máriska* és *Jenő* vezetéknevének »Tolnai«-ra kért átváltoztatása, f. évi 70.854. számú belügyminiszteri rendelettel megengedett.

— **(Riadalom a piacon.)** Tegnap este hét óra tájban a városháza előtti piacon *Takács Károly* 30-as számú bérkocsijának lovai egy arra tolt nagy ladától megijedtek és állomáshelyükről a kocsit elragadván, a Király-utcába akartak iramodni. A sarki rendőr a lovak elé ugrott, meg is fogta zablyájukat, de bizony azok elvitték magukkal az

utca közepéig s a nagy riadalom közben csak ott tudták a járókelők a lovakat megfékezni. Egy kis ötéves fiút csak a szerencsés véletlen őrizett, hogy a lovak el nem gázolták. Ott rohantak el közvetlen mellette, úgy, hogy a kocsikerék surolta is a fiucska ruháját. De szerencsére nem gázolták el s a megriadt nép hálával konstatálta, hogy a gyermekeket az Isten őrzi!

— **(Kizsebelt ember.)** *Szalay* György, dombovári vendéglős udvarába beszállt a kocsijával *Schwarz József*, tabi kereskedő. A kereskedő, mikor később a vendéglőbe is betért, akkor vette észre, hogy a zsebéből hiányzik 30 forintra terhelt pénztárcája. Valaki kizsebelte az udvaron, de hogy ki volt a tettes a sok szálló vendég közül, nem tudták. Egyelőre nyomoztak utána a csendőrök és sikerült a zsebtolvajt *Ember* Ferenc csavargó személyében elfogni, kinél a lopott pénzt meg is találták.

— **(Megkövezett asszony.)** Liptódon furcsa boszura határozta el magát két fiatal suhanc, *Fleischmann* János és *Perlaki* Ádám. A két legény már régi haragosa volt *Scheffer* Teréznek, a ki nem igen nézett rájuk jó szemmel és menyecske lévén, meg se látta a két legény szerelmes pillantásait. Ezek aztán rálestek egyik este és kövekkel agyon akarták verni. Az asszony menekült előlük és futása közben is súlyos sérüléseket szenvedett az utána zúduló közaportól. A tettesek ellen most a bíróság folytatja a vizsgálatot.

— **(A térzenék új ideje.)** A 44-ik ezred zenekara ezentul nem csütörtökön, hanem minden pénteken este 1/2 7 órától 1/2 8 óráig tartja a térzenét a sétatéren. Holnap, csütörtökön, tehát nem lesz térzene, hanem az új időrend szerint holnapután, pénteken.

— **(Valami a pipaszárról.)** Kis gyermekek réme a pipaszár, melyről néhány szó léssen itt. Pipaszár mindig volt, van és lesz a világon, mert hát gyerekek is voltak, vannak és lesznek, akik a pipaszárral szoros ismeretségbe szoktak jönni. Pécsen sem történt még soha meg az az eset, hogy az apák ne találtak volna egy pipaszárt, ha szépreményü nebulóik megrendszabályozásáról volt szó. S dacára annak, hogy a pipaszár ma sincs kiveszében nálunk, a magyar királyi államvasutak igazgatósága mégis kedvezményt ad annak szállítására. Ugyanis *Brudin* állomásról, a pipaszár szülőhelyéről, Pécsre szállítandó pipaszárt az I-ső osztályból a II-ba sorozta s tetszés szerinti mennyiségben 100 klgammnál 1 frt helyett 75 krajcár szállítási díjkezdve-ményt adott neki.

— **(Az orfeumról.)** A Vigadóban működő orfeum-társaságnak a rendőrőrkapitány csak az alatt a feltétel alatt adta meg az engedélyt — már előbb, mikor a Kulin-féle vendéglőben tartottak előadásokat — hogy az előadás magyar nyelvű legyen s a német darabok előadására esetről-esetre ki kell kérni az engedélyt az előadásokat e tekintetben ellenőrző rendőrbiztostól. Mert bizony van úgy, hogy az a német gauner humor csakis németül érthető meg és okoz derűtséget, ha ugyan magyar ember egyáltalán derülni tud a németnek ugynevezett »humora« felett. Hát ezt a feltételt — természetesen — be is tartja a társulat, mindazonáltal egy uton-módon mégis

érvényre juttatja a német nyelv internacionális jellegét. Ugyanis az előadások programja német nyelven van nyomtatva és csakis ilyen német nyelvű műsorokat osztogatnak. Hát jó lesz ezeket is magyarral felváltani; annál is inkább, mert mint halljuk, a társulat legtöbb tagja magyar és így valamelyik közülök csak össze tudja talán állítani magyarul is a műsort!?

— **(Vásár-áthelyezés.)** A kereskedelmi m. kir. miniszter megengedte, hogy a Baranya vármegye területéhez tartozó Nádásd községben a folyó évi augusztus 15-ére eső vásár ez évben kivételesen f. évi augusztus hó 22-én tartassék meg.

— **(Vakmerő tolvaj.)** *Biró* Imre abaligeti plebános a hétfői megyegyűlésre kikészített asztalára két darab százforintos bankjegyet és hogy az állomásnál ne keljen mindjárt százast váltania, még egy forint nyolcvan krajcár aprópénzt a vasuti jegyre. Ezek mellé tette kettős fedelű aranyóráját és láncát s midőn reggel felkelt, mindezeknek csak hűlt helyét találta. Pécsre érkezvén hétfő reggel, mindjárt megtette a jelentést az esetről és a nyomozás azonnal megindult. A plebános cselédjének térje ellen irányult a gyanu, a ki egy szomszédos faluban suszter és azt ki is hallgatta a csendőrség, azonban a gyanuba fogott ember bebizonyította alibi-jét a lopás elkövetésének idejére és így az eljárást ellene meg kellett szüntetni. Különös dolog, hogy az utca és folyosó ajtó be volt zárva, az ablakokon vas-rácszat van és így a tett elkövetőjének vagy előre el kellett rejtőznie valahol a lakásban, vagy a házi cselédek között keresendő a tettes. Az összes kár körülbelül háromszáz forintot tesz ki és az először téves alapon indult vizsgálat most más irányban folyik a tettes felfedezésének érdekében.

— **(Katonai hírek.)** *Vinkler* Rezső, pécsi 19-ik honvédgyalogezredbeli százados, polgári államszolgálatba lépven, az ezred kötelékéből a tartalékba helyeztetett át. *Földesi* Dezső százados, a 19-ik honvédgyalogezredtől, a budapesti térparancsnoksághoz lett áthelyezve.

— **(Tűzoltók mulatsága.)** A szászvári önkéntes tűzoltó egyesület saját pénztára javára folyó hó 24-én a szászvári nagyvendéglő kerti helyiségében a szegzárdi nemzeti zenekar (*Garay* Ferenc) közreműködésével táncvigalmat rendez. Belépti-díj: személyenkint 1 korona, családjegy 3 korona. Kezdeté délután 4 órakor. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak. Kedvezőtlen idő esetén következő vasárnap tartatik meg a mulatság.

— **(Leégett ház.)** Pincehelyen nagy tűz volt a napokban. *Radás* Anna házának teteje gyuladt ki és égett le. Szerencsére sikerült a lakósnak — a nagy szél dacára is — megakadályozni a pusztító elem továbbterjedését és a szomszédos házakat az elpusztulástól megmenteni. Hogy a tűz miből keletkezett, nem tudják.

— **(Meghalt a kocsin.)** Megirtuk tegnapelőtti számunkban, hogy *Radits* János vályogvető cigányt betegen hozták be kocsin Pécsre a városi közkórházba ápolás végett. De bizony a szegény ember nem juthatott a gondos ápolás alá, mert még az uton a ko-

lamvilágítási csillárok, állólámpák a leggyönyörűbb és meglepőbb kivitelben, valódi francia gyártmány, továbbá a szebbnél szebb petroleum lámpák, mindennemű kiállításban találhatók. Izzótestek és felszerelések gyári árakban számíttatnak. Mindennemű átalakítások és felszerelések a legjutányosabban eszközöltetnek.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

T a n ü g y.

(A siklósi polgári iskola. Megjelent a siklósi községi polgári fiúiskola tizenhetedik Értesítője az 1897—1898-ik tanévről. Közli Rédei Károly, igazgató. Az Értesítő bevezető cikkelyként közli Szerdahelyi Adolf tanárnak március tizenötödikének ötvenedik évfordulója alkalmából tartott ünnepi beszédét. Azután a múlt év történetéből sorol fel az iskolára vonatkozólag fontosabb adatokat. Ilyen, hogy az iskolának tizenhatévig volt igazgatóját, Szabó Ferencet, a közoktatásügyi miniszter Szegzárdra az állami főgimnáziumhoz nevezte ki rendes tanárrá, helyébe tanárnak Finta Ignácot választották meg, míg az igazgatói teendőket Rédei Károly, az iskola régi tanára bízott meg. Az intézetben hazafias ünnepekkor ünnepek tartattak. Az iskola alapvagyonát kitesz 131.683 frt 24 krajcárt. A tanári testület az igazgatón kívül öt tanárból és öt hitoktatóból állott. Az Értesítő ezután közli a bevezetett tananyagot, a szertárak állapotát és a tanulók osztályzatát. Az iskola első osztályába járt 30 tanuló, felsőbb osztályba léphet 17; javító vizsgálatot tehet 9; osztályt ismétel 4. A második osztályba járt 29 tanuló; felsőbb osztályba léphet 16; javító vizsgálatot tehet 11; pótvizsgálatra mehet 1; osztályt ismétel 1. A harmadik osztályba járt 15 tanuló; felsőbb osztályba léphet 14; javító vizsgálatot tehet 1. A IV-ik osztályba járt 17 tanuló; mind a 17 tanuló eredménnyel fejezte be a tanévet. E szerint összesen 91 tanulója volt az intézetnek, kik közül felsőbb osztályba léphet 64; javító vizsgálatot tehet 21; pótvizsgálatot 1; ismétel 5 tanuló. Az intézetben magántanuló volt 33; felsőbb osztályba léphet 26; javító vizsgálatot tehet 6; osztályismétlésre utasított 1 magántanuló. Az iskola növendékei torna-versenyt is tartottak, igen szép eredménnyel. Ösztöndíjban és jutalomban 10 növendék részesült. Megemlítjük még, hogy az intézetnek tizenhét évi fennállása alatt 779 növendéke volt. A jövő iskolai évre a beiratások szeptember 1—5. napjain történnek. Tandíj vidékieknek 6 frt és 2 frt beiratási díj. Végül az Értesítő közli, hogy mire képesít a polgári iskola.

T Á V I R A T O K.

— **Spanyol - amerikai háború.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Washingtonból írják, Alger külügyminiszter elrendelte, miszerint az amerikai kikötőkben levő valamennyi aknákat felrobantassák, mivel veszély többé nem forog fenn.

A Porthmoutba internált sebesült spanyol katonákat öt amerikai és két spanyol orvos együttesen ápolják.

Sibonejból sürgönyzik, hogy Kubának tegnapi bombázása alatt sok lövedék a várost több helyen felgyújtotta. Délben a bombázást beszüntették és Shafter tábornok Weeler tábornokot az alkudozási lobogóval Toral tábornokhoz küldötte, felszólítván a megadásra és megjegyezván, hogy ellenkező esetben a bombázást azonnal megkezdik. Toral azt válaszolta, hogy utasításokat kér Madridból és azután ad végleges választ.

— **Bojcsövet felakasztották.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Filippopolban ma reggel a fogház udvarán felakasztották Simon Anna gyilkosát, Bojcsév kapitányt és Novelicsét.

— **Eszterházyt letartóztatták.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Párisban Eszterházy Walsin grófot, madame Pays-val együtt tegnap este letartóztatták.

Ez az elfogatás a mai nap szenzációja. Eszterházy-Walsin őrnagynak letartóztatása tegnap este kilenc óra tájban történt s nagy titokzatosságu előkészületek előzték meg. Miközben a hivatalos törvényszéki bizottság Picquard lakásán házkutatást tartott, hasonló bizottság jelent meg Walsin-Eszterházy lakásán, hol közös háztartásban élt szeretőjével, madame Pays-val. Esterházy ugyanis hosszabb idő óta el van válva feleségétől, de nem törvényesen. Mikor a törvényszéki bizottság Bertulus vizsgálóbíróval megjelent Esterházy lakásán, ő nem volt otthon; de azért mégis megtartották a házkutatást. Lefoglaltak egy nagy ládát, meg egy kalapdobozt, tele irással. Mikor Esterházy úgy kilenc óra tájban hazatért, a vizsgálóbíró kijelentette neki, hogy azonnal letartóztatja őt is, meg a vele egy földél alatt lakó Pays asszonyt is. Esterházy borzasztóan elsápadt; reszketett, majd egy karosszékre rogyván, remegő kézzel simította verejtéket gyönyöző tarfejét. Állítólag sirt is. Azután Bertulus vizsgálóbíróhoz fordult, mondván:

— Áldozat kellett; az én legyek, ugy-e?! Ám legyen; de beszélni fogok ám most már!

Erre azután Bertulus vizsgálóbíró, a formalitásnak eleget teendő, felmutatta az elfogatási parancsot s átadta mind Esterházyt, mind madame Payst a rendőröknek, kik Esterházyt a börtönbe, szeretőjét pedig a saint-Lazare fogházba kísérték.

A letartóztatás okáról — legalább egyelőre — nem igen lehet biztosat tudni.

Picquard ezredest még nem tartóztatták le.

— **A khedive Bécsben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az egyiptomi khedive Bécsbe érkezett.

— **Nagy kazánrobbanás.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Dowerben felrobbant egy kazán, mely borzasztó puskapor-robbanást okozott. A katasztrófának hét halottja van s többen megsebesültek.

Budapesti börze.

— Reich Jenő és Társa távirati jelentése. —

Bpest, július 13.

A budapesti gabona-börze árai ma a következők:

Buza, őszre: 8.92; készáru: —; — Tengeri, júliusra: 4.34; őszre: 5.18. — Rozs, őszre: 6.94. — Zab, őszre: 5.34.

Az értéktőzsdén az árai a következők: Osztrák hitelrészvény: 358.50. — Magyar hitelrészvény: 392.50. — Államvasut: 356.50

Laptulajdonos Felelősszerkesztő
 SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
 TAIKS JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

Utolérhetetlen! Utolérhetetlen!

„Stefánia.“

Legújabb ingarendű vetőgép, mindenféle meritő-kerek vagy kanál nélkül, mindennemű mag vethető a nélkül, hogy a gépen bármiféle változás eszközése szükséges volna, úgy hegyes mint sík talajon kitűnően megfelel. Ajánlom továbbá általánosan elismert Hungaria és Patria meritő-kerekes vetőgépeimet, ekéket, boronát és minden bármely más néven nevezendő saját gyártmányu gazdasági gépeimet. Számos elismerő levél nálam eredetiben megtekinthető.

Részletes árjegyzékkel és ár-ajánlatokkal készséggel szolgálok bérmentve. Reissenzohn Ant. gazdasági gépgyáros és fémműtőde Budapest, VI., Eötvös-utca 38. sz.

Pécsett, indóház-ut 11. sz. alatt, a Tűzoltóhoz címzett vendéglőben jutányos áron kapható:

Egy 95 méteres ernyő-ponyva, egy borhűtő söntés 3 korszóval, üveg-állvány asztallal és egy sörhűtő szekrény.

Ertekezhetni Czirják Antal tulajdonossal a Fekete Sashoz címzett vendéglőben.

Látta

ön már a magyar

FLIEGENDE BLÄTTERT

a

„Pillangó“

című

lapot??

Minden

kávéházban,
 kaszinóban,
 vendéglőben

megtekinthető.

Mutatványt ingyen küld a kiadóhivatal

Budapest,

VI., Teréz-körút 35.

Előfizetési ára:

3 hónapra 1 frt.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő
berendezésű

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok,
körlevelek, számlák, falragaszok,
meghívók, tánczrendek,
hivatalos és gazdasági
táblázatok, részvények,
alapszabályok,
névjegyek stb. elkészítésére.

Könyvkötészete

fel van szerelve

papirmetsző,
sodronyfüző,
perforirozó,
számozó,
aranyozó

stb. géppel, melyek segélyével
a legegyszerűbbtől a legdiszesebb
munkáig minden elkészíthető.

TAIZS JÓZSEF, PÉCS

Megye- és Mária-uteza sarkán.

Nyomtatvány-raktárából

körjegyzői,
papi és ügyvédi nyomtatványok
jó papiron olcsó árért kaphatók.

PAPIRKERESKEDÉSÉBEN

különféle levélpapírok,

(Röntgen-fél) sugaraknak ellenálló,
kerékpár-jelvényes stb.)
kaphatók.

Kuhn-féle író-tollak

nagy választékban.

Vidéki megrendelések
gyorsan és pontosan
eszközöltetnek.